

HỒI THỨ CHÍN
NGÔI CỔ MỘ LẠ LÒNG

Không biết bao lâu, Chu Thất Thất tỉnh dậy, nàng cảm nghe như qua một cơn say rượu.

Chu Thất Thất đảo mắt nhìn quanh, nhận ra là mình đang ở trong một góc thạch thất ẩm thấp. Tay chân không bị trói nhưng rưng rờ gần như không còn cử động được.

Khẽ liếc qua bên phải, Trầm Lăng và Hoa Nhị Tiên cũng cùng chung số phận như nàng. Cả hai cũng im lìm bất động.

Nàng hốt hãi khẽ kêu :

- Trầm Lăng...sao vậy... sao lại cũng bị vào đây !

Sự sống chết của nàng, nàng không lo bằng chuyện an nguy của Trầm Lăng. Nàng nghe lòng mình như thất lại từng cơn !

Trầm Lăng nhìn nàng mỉm cười không nói chỉ lắc đầu.

Hoa Nhị Tiên thì sắc mặt có vẻ đắc ý, bà ta nói chậm chậm :

- Thứ mê hương này cũng là một môn độc bí chế của Hoa Mộc Tiên, ta còn biết: nó còn có tên là "Thần Tiên Nhất Nhật Túy", cho dù thần tiên chỉ hít vào một chút cũng phải say khướt trọn ngày. Khi tỉnh dậy, tay chân mềm như bún. Nếu các người bằng lòng hứa không bao giờ tiết lộ bí mật ở đây, thì lát nữa gặp Hoa Mộc Tiên, ta sẽ có thể vì các người mà nói một đôi lời !

Chu Thất Thất ráng hết sức la lớn :

- Hồng cần, bà là kẻ vong ân bội nghĩa, hèn gì người trong võ lâm ai cũng muốn giết bà !

Hoa Nhị Tiên phát giận :

- Con a đầu hỗn láo.

Cánh cửa đá chợt xít mở, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào. Hoa Nhị Tiên mừng rỡ:

- Được rồi, đại ca tới rồi, để xem người cứng đầu đến đâu ?

Vệt sáng bên ngoài di động qua mặt Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng và Chu Thất Thất. Vệt sáng này không biết bằng một thứ đèn gì, nó có hơi nóng và sức chói mạnh quá, làm cho cả ba mở mắt không ra.

Ngay lúc ấy, một người mặc áo tro màu xám lách mình đi vào thật nhanh, bóng ấy ngồi xuống thư thả :

- Ba vị từ xa đến, tại hạ không đón tiếp được chu đáo, xin các vị tha thứ cho !
Người áo đen lời lẽ thật là lễ độ, nhưng giọng nói lạnh băng. Mỗi một tiếng phát ra đều rất rõ ràng. Câu nói sắc và nhọn.

Ban đầu, định ninh thế nào anh mình cũng sẽ đến cho nên Hoa Nhị Tiên mừng lắm, nhưng đến bây giờ nghe giọng nói, vẻ mặt vui mừng của bà ta đổi ra kinh ngạc :

- Người... người là ai ? Có phải là môn hạ của anh Hoa Mộc Tiên của ta không? Hãy mau mau giải thuốc mê cho ta đi !

Y như là không nghe thấy, người áo xám tiếp tục nói theo ý mình :

- Ba vị đường xa mệt mỏi, nhưng đã đến đây rồi thì cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức. Có cần chi cứ nói tại hạ sẽ cho người mang tới.

Chu Thất Thất nôn nóng hỏi ngay :

- Ông là ai ? Lừa chúng tôi vào đây có dụng ý gì ? Ông định làm gì chúng tôi ? Muốn giết, muốn gì nói ngay đi !

Tiếng của người áo xám từ phí asau ánh sáng :

- Nghe nói thiên kim tiểu thư của Chu Bá Vạn đã không nề gian khổ đến đây, chắc có lẽ vị cô nương đây chẳng ? Thật là hạnh ngộ vô cùng !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nếu phải thì sao ?

Người áo xám nói :

- Thành danh anh hùng trong võ lâm, rất nhiều người được tại hạ thỉnh đến đây, nguyên nhân sẽ nói sau, tại hạ nghĩ rằng các vị nên tịnh dưỡng khoẻ khoắn rồi sẽ nói chuyện. Tại hạ đâu dám lại chẳng nói ra. Huống chi, đối với Chu cô nương, sau này tại hạ còn nhiều điều nhờ cậy.

Chu Thất Thất lớn tiếng :

- Nói ngay đi ! Nói mau đi !

Thái độ của Chu Thất Thất giả như nàng cử động được thì cho dù là ai, nàng cũng sẽ chỗi dậy ăn thua một trận, nhưng người áo xám vẫn bình thản lạnh lùng :

- Tại hạ thỉnh các vị vào phòng này, hoàn toàn không có gì gọi là ác ý. Bao giờ các vị muốn về, các vị cứ tự nhiên, chẳng những tại hạ không ngăn cản, mà tại hạ còn cần phải thiết tiệc tiễn hành !

Chu Thất Thất hơi sững sốt, nghĩ thầm :

- Ủ, lạ nhỉ ?

Người áo xám nói tiếp :

- Nhưng trước khi về, các vị vì tại hạ viết cho một lá thư

Chu Thất Thất càng lấy làm lạ :

- Thư cho ai ?

Người áo xám nói :

- Tự nhiên là các vị viết thư cho gia đình, cho gia đình biết là các vị bình yên. Và đối với sự an toàn của các vị, tại hạ đã cố gắng hết sức mình, cho nên nếu thấy có chút tín nghĩa thì trng thư các vị ghi cho thêm mấy chữ, bảo gia đình tặng cho chút ít vàng bạc, gọi là tượng trưng thù lao công khó nhọc của tại hạ vậy mà !

Chu Thất Thất kêu lên :

- Á ... thì ra ông.... ông là kẻ cướp !

Người áo xám y như cười, nhưng tiếng cười ngắc ngứ ngậm ngậm trong cổ họng, ngậm ngậm nhưng nhọn hoắt, và giọng nói lại bình thản như không :

- Đối với một họa sĩ nổi danh và có thực tài, không nên xem họ là người thợ, đối với một nhà chuyên sưu tập kim ngân, cô nương cũng không nên đem hai tiếng "kẻ cướp" mà dùng với họ !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nhà sưu tập kim ngân ? Xí, chết bầm !

Người áo xám vẫn từ từ thư thả :

- Tại hạ hao phí bao nhiêu tâm tư mới thỉnh được các vị vào đây, bảo hộ an toàn chu tất, bằng vào nỗ lực ấy cho dù đổi lại tất cả gia sản của các vị cũng hãy còn chưa cân xứng. Nếu các vị có thái độ keo kiệt thì chẳng làm cho tại hạ đau lòng lắm ru ?

Trầm Lăng chợt mỉm cười :

- Việc ấy đúng đấy chứ. Nhưng chẳng hay ông cần bao nhiêu ?

Người áo xám nói :

- Vật có thứ quý thứ thường, người có loại cao loại thấp. Giá cả của chư vị lẽ tự nhiên cũng cao thấp khác nhau. Như Dương Thiên Lý, Triển Anh Tông... cái đám phàm phu tục tử ấy, nếu tại hạ lấy nhiều vàng bạc chẳng hóa ra đề cao họ hay sao ? Điều đó tại hạ chưa từng làm bao giờ !

Rõ ràng là tống tiền thiên hạ, thế mà cách nói của người áo xám thì in như là ông ta giữ giá trị cho thiên hạ, Chu Thất Thất bật cười :

- Vậy ông cần bao nhiêu ?

Người áo xám nói :

- Đối với Triển Anh Tông, tại hạ chỉ "nhận" mười lăm vạn lượng. Nhưng đối với cô nương thì ít nhất cũng phải một trăm năm mươi vạn lượng.

Chu Thất Thất buột miệng kêu lên :

- Một trăm năm mươi vạn lượng ? Tức là một triệu năm trăm ngàn lượng ?

Người áo xám vẫn nói từ từ :

- Vâng đúng thế. Cô nương là một người vừa trong trắng vừa thông minh bằng vào thân phận ngàn vàng đó, cô nương hơn bọn Triển Anh Tông thập bội. Nếu tại hạ "từ chối" cái số ấy, thì chẳng hóa ra xem thấp giá trị cô nương đi sao ? Chắc chắn là cô nương cũng không muốn tại hạ đánh thấp giá trị của cô nương như thế, phải không?

Chu Thất Thất từ ngạc nhiên đến giận dữ :

- Thật là đồ điên ! Đồ...đồ.. sài lang. Đồ ... quỷ !

Người áo xám vẫn một mực ôn tồn quay sang Trầm Lăng :

- Còn như vị công tử này đây, thì quả là ngọc thụ lâm phong, anh hùng trác tuyệt, tâm địa siêu quần, thông minh xuất chúng, nếu tại hạ cũng bằng vào con số một trăm năm mươi vạn lượng, thì cũng chỉ mới vừa vừa thôi.

Trầm Lăng cười ha hả :

- Đa tạ, đa tạ. Thật là các hạ đã xem tôi quá trọng tôi đã được người đối đãi như thế thì một trăm năm mươi vạn lượng đâu có là chi !

Người áo xám cất giọng cười bén ngọt :

- Vâng, vâng, các hạ quả là người thấu suốt nhân tình. Còn như vị Hoa... Hoa...

Hoa Nhị Tiên thét lên :

- Hoa Hoa gì ? Chẳng lẽ ngươi cũng đòi bạc của ta nữa à ?

Người áo xám thở dài :

- Bà thật là quá... xấu, lùn bần lùn tịt, tuy nhiên, nói thế không có nghĩa là không đáng đồng tiền bát gạo.

Hoa Nhị Tiên giận quá chửi tới :

- Ốc sinh, chết bầm ! Ngươi.... ngươi...

Như không thềm nghe ai cãi, người áo xám cứ nói :

- Ai cũng vậy, có lúc mình lại tự xem rẻ mình, nhưng tại hạ thì không sao coi nhẹ bà được, ít nhất cũng hai ba chục lượng để biểu lộ lòng kính trọng của tại hạ.

Tuy tức lắm, nhưng giọng nói và cách nói của người áo xám làm cho Chu Thất Thất cũng tức cười. Còn Hoa Nhị Tiên thì giận nổi vòng gân trên trán :

- Súc sinh, lúc nào đó đại ca ta sẽ đến, sẽ xé xương rút gân người, sẽ băm thây người ra muôn mảnh !

Người áo xám hỏi thật nhẹ :

- Ai là đại ca của bà ?

Hoa Nhị Tiên nói như thét :

- Hoa Mộc Tiên ! Không biết hả ? Đừng có giả dò !

Người áo xám lặp lại chậm chậm :

- Hoa Mộc Tiên !

Và lại gật gù :

- Phải, người đó quả là khá, chỉ tiếc rằng đã chết tiêu trong trận Hoành Sơn rồi ! Đối với tại hạ thì những gì khác cũng có thể sợ, chứ còn quý thì chẳng biết sợ chút nào !

Hoa Nhị Tiên rống lên :

- Đại ca ta là người chủ trì công việc nơi đây, người dám... người dám...

Người áo xám ngắt ngang nhưng giọng vẫn bình thường :

- Người chủ trì công việc ở đây là tại hạ !

Hoa Nhị Tiên rúng động, nhưng thoáng qua, bà ta lại chửi rùm lên :

- Chết băm, súc sinh, người đừng có gạt ta. Nếu Hoa Mộc Tiên chết rồi, thì những thứ "Dịch Toại Châu Bửu", "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" ở đâu mà có ?

Người áo xám nói từng tiếng một :

- Những thứ ấy chính do tay tại hạ chế ra !

Hoa Nhị Tiên tái mặt, la bài bãi :

- Người gạt ta ! Người gạt ta ! Trên đời này ngoài đại ca ta ra không ai biết độc môn bí chế ấy ! Hoa Mộc Tiên ! Hoa Mộc Tiên ! Anh ở đâu ?

Hoa Nhị Tiên la tới đó vùng tắt nghẹn, một luồng kinh xẹt tới trúng ngay á huyết của bà ta, làm cho tiếng la như một cây kèn bị bít !

Lối "cách không đả huyết" của người áo xám thật là kinh khủng. Cách đánh vừa mạnh vừa mau, vừa chính xác phi tay võ lâm thượng thặng thì không khi nào dùng được !

Và người áo xám vẫn nói giọng bình thường :

- Không phải tại hạ vô lễ, nhưng vì Hoa lão bà đây giọng nói có phần hơi lớn, sợ nói nhiều có hại cho sức khỏe của bà, do đó mà tại hạ phải "kính mời" bà tạm nghỉ một chút !

Chu Thất Thất cười gằn :

- Tốt, các hạ cò lòng tốt quá !

Người áo xám nói :

- Tại hạ làm đảm nhiệm lấy trách nhiệm o lắng sự an toàn cho các vị, tự nhiên, bất cứ việc gì cũng phải lo cho chu đáo !

Chu Thất Thất tức muốn nhảy dựng lên, hồi lâu, cơn giận hạ xuống, nàng cười ha hả, cười sặc sụa.

Trầm Lăng vụt hỏi :

- Té ra các hạ là người của Ngọc Quan "Khoái Lạc Vương", cứ bằng vào võ công và hành động, nhất định các hạ phải là "Tài sứ", một trong bốn vị Tửu, Sắc, Tài, Khí sứ giả ?

Không hiểu sắc mặt của người áo xám ra sao, riêng Chu Thất Thất nghe Trầm Lăng nói nàng biến sắc, nàng buột miệng hỏi :

- Sao anh lại biết ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Độc môn bí chế của Hoa Mộc Tiên đã lọt vào tay Ngọc Quan tiên sinh, và vị bằng hữu đây là "nhà sưu tập kim ngân", thì tự nhiên là "Tài sứ" của Ngọc Quan tiên sinh vậy !

Chu Thất Thất rung động không nói được một lời nào.

Trầm Lăng nói tiếp :

- Lại còn một việc nữa, Hoa Mộc Tiên đã biết cái bí mật của ngôi cổ mộ này, lúc đó tất cả tài liệu để lại cũng bao gồm luôn với độc môn bí chế. Do đó, Ngọc Quan tiên sinh mới cho vị "Tài sứ" đến đây tìm kiếm. Nào ngờ, chuyện châu báu ở đây là hoàn toàn do tin đồn nhảm, kỳ thực trong lòng mộ không có gì cả. Vị Tài sứ mới nảy sinh chủ ý gọi lòng tham của võ lâm bằng hữu, tương kế tựu kế, lợi dụng cổ mộ này làm bẫy rập !

Chu Thất Thất vẫn băn khoăn :

- Nhưng...nhưng đã cố ý dụ người đến đây, thì tại sao lại còn bày ra trò ma quái để nhất người ta ? bày ra chuyện cấm không cho ai tới ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- (thiếu trang 323)

- Trước mặt một con người thông minh như Trầm huynh, tại hạ không dám khoác lác, nhưng Trầm huynh chắc cũng có nghe rằng "Thi tứ yếu mạng, hồng nhan đa truân" và "chữ tài liền với chữ tai một vần" đấy chứ ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Có, có nghe, nhưng riêng tại hạ thì bây giờ, tại hạ rất yên lòng. Bởi vì Kim huynh cần đến kim ngân của tại hạ, thì nhất định Kim huynh sẽ không cần đến cái mạng của tại hạ, phải như thế chứ ?

Kim Vô Vọng lạnh lùng đáp :

- Phải, tuy nhiên, tại hạ có một cái tật rất lớn. Tật đấy là tật không thích thấy trên đời này có kẻ nào thông minh hơn mình. Chẳng hạn một con người quá thông minh như Trầm huynh vậy !

Chu Thất Thất run giọng kêu lên :

- Người...người muốn làm gì anh ấy ?

Kim Vô Vọng mỉm cười, cái mỉm cười của hắn bày cả hàm răng chom chồm như dã thú :

- Nếu tại hạ không chặt được sinh mạng của huynh đài này, thì ít ra cũng phải tủa bớt tay chân. Vì trên thế gian này bớt đi một đối thủ như Trầm huynh, thì trong giấc mơ của tại hạ mới được êm đềm !

Chu Thất Thất sợ quỳnh lên, mặt nàng cắt ra không chút máu, và Trầm Lăng mỉm cười :

- Kim huynh nõ nào nhần tâm như thế ?

Kim Vô Vọng tỉnh bơ :

- Chứ Trầm huynh tưởng tại hạ là một kẻ từ bi hay sao ?

Trầm Lăng vẫn cười :

- Nhưng ngày nay dù Kim huynh có muốn nhổ của tại hạ một mảy lông, một sợi tóc, cũng e rất khó !

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Có lẽ tại hạ cũng thử xem !

Vừa nói, họ Kim vừa đứng dậy từ từ bước tới từng bước một.

Trầm Lăng vùng ngựa mặt cười ha hả :

- Tại hạ những tưởng Kim huynh là một kẻ thông minh, không dè không thấy gì là thông minh cả !

Và nhìn chằm chập vào mặt Kim Vô Vọng, Trầm Lăng nói tiếp :

- Kim huynh tưởng rằng tại hạ quả bị mê vì "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" đó ư ?

Kim Vô Vọng giật mình thụt lui mấy bước.

Trầm Lăng thản nhiên :

- Kim huynh vừa cho bắn cái luồng khói ấy ra, tại hạ lập tức vận bế hô hấp, cho nên đâu có vào cơ thể tại hạ được !

Kim Vô Vọng lặng người nhưng lão vội trấn tĩnh :

- Trầm huynh dù có lừa được khắp bàn dân thiên hạ, nhưng Trầm huynh không thể lừa tại hạ được. Nếu không bị mê bởi "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" thì sao Trầm huynh lại chịu làm tên tù của Kim Vô Vọng ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Một điểm nho nhỏ thế mà Kim huynh không nghĩ ra được nữa à ?

Và chàng vụt cười rồn rảng :

- Thử hỏi ngôi cổ mộ này vô cùng bí ẩn như thế này, thì năm bảy ngày tại hạ cũng chưa chắc tìm được đầu mối then chốt. Chi bằng để cho người ta khiêng đi, đổ tốn thì giờ, đổ bị mỏi chân, đổ phải suy nghĩ tìm tòi, có phải hơn không ?

Kim Vô Vọng tái mặt nhưng vẫn gượng cười :

- Trầm huynh nghĩ thế hay lắm, nhưng... nhưng tại hạ...

Trầm Lăng dồn tới :

- Nhưng Kim huynh thì sao ?

Vừa hỏi chàng vừa vươn mình đứng dậy.

Da mặt của Kim Vô Vọng vốn đã xám xám, bây giờ lại càng nặng màu một cách dễ sợ. Hắn "ngừ ngừ" trong cổ họng mà chân lại cứ thối lui .

Trầm Lăng chớp tia mắt ngời ngời vào mặt Kim Vô Vọng :

- Nếu tại hạ cùng với Kim huynh mở một cuộc đấu chết sống tại đây, kể ra thì quá đẹp, vì bất cứ ai chết thì mộ phần đều đã có sẵn sàng !

Kim Vô Vọng làm thinh không nói, tia mắt như điện cứ nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng, bốn con mắt chĩa vào nhau không nháy.

Và tia mắt của Trầm Lăng đủ nói lên một sự điềm tĩnh, cương quyết và tuyệt đối tự tin.

Chu Thất Thất đổi sợ thành mừng :

- Trầm Lăng, anh nhường hần ba chiêu đi, nếu không hần làm sao dám đánh !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nếu chỉ nhường ba chiêu thì cũng như không nhường !

Chu Thất Thất đắc ý cười lớn :

- Vậy thì nhường hần bảy chiêu đi !

Trầm Lăng nói với Kim Vô Vọng :

- Cô ấy đã có lời, vậy tôi xin nhường Kim huynh bảy chiêu đó. Xin mời !

Da mặt Kim Vô Vọng ba hồi xanh ba hồi trắng nhợt, chứng tỏ hãn nỗ lực khắc chế dữ lắm mới có thể chịu đựng nổi cái lối "chọc tức" của Trầm Lăng và Chu Thất Thất.

Và Chu Thất Thất lại cười :

- Sao ? Nhường bảy chiêu mà cũng chưa dám nữa ư ?

Kim Vô Vọng trừng trừng đôi mắt như muốn lột tròng, rồi thỉnh thoảng ngã ngửa ra sau lần khứa hai vòng, thẳng ra ngoài mắt hút.

Chu Thất Thất hoảng hốt :

- Rồi rồi ...hắn trốn rồi !...

Trầm Lăng cười chúm chím ;

- Trốn là tốt nhất !

Chu Thất Thất trố mắt :

- Sao vậy ?

Trầm Lăng ngồi bệt xuống và thấp giọng :

- "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" lợi hại lắm, làm sao mà tránh khỏi được ? Tôi chỉ dùng tàn lực đứng dậy hù hắn đấy thôi !

Chu Thất Thất rịn mồ hôi trán :

- May mà hắn không giận dữ vì bị chọc tức, nếu không ... nếu không...

Trầm Lăng thở hắt một hơi :

- Tôi biết trước Kim Vô Vọng là một con người không thể bị trúng kế nói khích. Và chính thế mà hắn mới tin mình không bị mê...

Một giọng cười hô hố từ bên ngoài, Kim Vô Vọng nhảy phóc vào.

Chu Thất Thất rú lên khùng khiếp.

Kim Vô Vọng ngửa mặt cười ha hả :

- Con người vạn sự thông minh, vẫn phải có một tí sơ suất. Trầm huynh đã bị vào cảnh đó. Trầm huynh quên rằng nhất cử nhất động ở trong này, bên ngoài đều thấy rõ cả hay sao ?

Và hắn vụt gầm lên :

- Chuyện như thế này, Trầm huynh còn muốn nói gì nữa không ?

Trầm Lăng thở dài, hơi thở của người tuyệt vọng và chàng nhắm mắt làm thinh.

Kim Vô Vọng từ từ bước tới với giọng cười đanh ác :

- Trầm huynh quả là địch thủ đáng e ngại, vì thế tại hạ buộc lòng phải tủa bót Trầm huynh một tay mới có thể yên lòng.

Nói dứt câu, hắn đã tới sát trước mặt Trầm Lăng, miệng cười ròn rợn, dựng đứng bàn tay...

Chu Thất Thất rú lên, nhắm mắt.

Kim Vô Vọng nhăn hàm răng trắng nhợt và hạ nhanh tay xuống...

Một tiếng rú dội lại.

Bàn tay Trầm Lăng lật nghiêng, nắm cứng mạch môn nơi cổ tay Kim Vô Vọng !

Như tỉnh một cơn ác mộng, Chu Thất Thất há hốc mồm.

Trầm Lăng chậm chậm đứng lên, tay phải nắm cứng mạch môn Kim Vô Vọng, tay trái phủi phủi bụi cát trên áo mình, chàng ngó Kim Vô Vọng và mỉm cười :

- Chuyện này thì Kim huynh chắc chưa bao giờ nghĩ đến ?

Bây giờ mới hoàn toàn tỉnh hẳn, Chu Thất Thất bật cười khanh khách :

- Sao mà... mà hay thế ?

Trầm Lăng nói :

- Thực ra thì tại hạ đúng là không có bị mê, việc đó có lẽ bây giờ Kim huynh thấy rất rõ ràng !

Chu Thất Thất vẫn hoài nghi :

- Không bị mê thì tại sao hồi nãy...

Trầm Lăng bật cười :

- Nếu khi nãy giao đấu với Kim huynh, sự thực tôi cũng không sao nắm chắc phần thắng, cho dù có thắng cũng khó mà bắt Kim huynh được. Chỉ bằng lối này có lẽ chắc hay hơn !

Mặt của Chu Thất Thất bây giờ tươi rói :

- Quỷ, anh... anh ấy nha ... lừa hắn mà làm cho tôi sợ gần muốn chết. Nhớ nha, tôi sẽ trả thù ...

Kim Vô Vọng chết lặng một hồi mới ngửa mặt thở dài thườn thượt:

- Bị hạ dưới bàn tay của Trầm huynh, kể ra tại hạ không có gì oan uổng. Bây giờ Trầm huynh muốn nói gì cứ nói !

Trầm Lăng cười :

- Đã vậy, xin Kim huynh đưa bọn tôi ra khỏi nơi này, và xin thả tất cả bằng hữu trúng kế bị nhốt, Trầm Lăng này sẽ cảm kích vô cùng.

Kim Vô Vọng gật gật đầu :

- Được, vậy theo tôi.

Trầm Lăng nắm cứng mạch môn Kim Vô Vọng, một tay cúi xuống bế xốc Chu Thất Thất lên lưng và cắp lấy Hoa Nhị Tiên ra khỏi nhà giam.

Chu Thất Thất thân thể đã rời không còn sức lực gì cả, nhưng nàng vẫn bám cứng ngang cổ Trầm Lăng, ôm một cách cẩn thận.

Qua khỏi mấy khúc quanh, đến một gian thạch thất, Chu Thất Thất hỏi :

- Nơi đây nhốt ai ?

Kim Vô Vọng nói :

- "Thần Nhãn Ung" Phương Thiên Lý, "Phốc Thiến Điều" Lý Đỉnh, "Xuyên Vân Nhạn" Triển Anh Tông cộng tất cả bốn người.

Chu Thất Thất ngạc nhiên :

- Bốn người ?

Kim Vô Vọng gật đầu :

- Bốn người, có thả họ ra không ?

Chu Thất Thất kêu lên :

- Khoan, khoan... không thả được !

Trầm Lăng cau mày :

- Sao vậy ?

Chu Thất Thất nói :

- Bốn người đó thù tôi lắm, thả họ ra khó lòng lắm !

Kim Vô Vọng liếc Trầm Lăng :

- Thả hay không tùy công tử đây.

Chu Thất Thất giận dữ :

- Ta không làm chủ được à ? Ta bây giờ không còn sức lực, thả họ ra làm sao Trầm Lăng ngăn cản họ được ?

Kim Vô Vọng vẫn ngó Trầm Lăng :

- Thả hay không ?

Trầm Lăng hỏi :

- Bốn người ấy chưa bị "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" à ?

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Bằng vào bọn đó thì cần gì phải dùng "Thần Tiên Nhất Nhật Túy" !

Trầm Lăng hỏi :

- Cửa làm sao mở ?

Kim Vô Vọng chỉ nơi cửa :

- Cái viên đá lồi nhỏ nơi ấy là cơ quan, đẩy vòng bên trái ba bận, đẩy vòng bên phải ba bận là cửa mở.

Trầm Lăng gật đầu làm thỉnh bước tới.

Chu Thất Thất mừng rỡ cúi mặt hun vào mép tai Trầm Lăng hai cái :

- Tốt lắm !

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Tôi tưởng Trầm công tử là bậc đại nhân đại nghĩa cứu khổ cứu nạn anh hùng hào kiệt, không dè...không dè ...ha ha...

Hắn cất giọng cười chế giễu và nói tiếp :

- Người ta thường nói : "Anh hùng nan quá mỹ nhân quan", chẳng trách chi Trầm công tử vì người đẹp mà mắc kè cho bằng hữu lâm nạn !

Trầm Lăng cứ lơ như không nghe thấy.

Chu Thất Thất tức quá chửi um.

Trầm Lăng kéo Kim Vô Vọng, qua một khúc quanh, đến chỗ bóng tối, chàng đứng lại gần giọng :

- Những bí mật trong ngôi cổ mộ này làm sao Kim huynh biết được ?

Kim Vô Vọng không đáp mà hỏi lại :

- Cha tôi là ai, công tử có biết không ?

Chu Thất Thất cười :

- Trả lời không đúng câu hỏi, thật đáng đánh đòn.

Kim Vô Vọng vẫn nói :

- Cha tôi người ta gọi là Kim Hỏa Vương !

Trầm Lăng gật đầu :

- Người ta đồn rằng Kim Hỏa Vương là ông vua mở khóa, mở cơ quan máy móc trong thiên hạ. Khoái Lạc Vương phái Kim huynh đến đây thật là đúng với sở trường !

Chàng ngừng lại một chút và hỏi tiếp :

- Kim huynh bảo rằng trong ngôi cổ mộ này không ai xông xáo được chứ ?

Kim Vô Vọng trả lời :

- Trầm công tử đoán biết chứ cần gì phải hỏi ?

Trầm Lăng mỉm cười và đưa tay điểm luôn vào ba "Vùng huyết" của Kim Vô Vọng và bỏ hần nằm xuống.

Chu Thất Thất hỏi :

- Làm gì vậy ?

Trầm Lăng dắt Hoa Nhị Tiên và Chu Thất Thất ngồi dựa vào vách đá, dịu dàng bào nàng :

- Ở đây đợi tôi nhé !

Chu Thất Thất hoảng hốt :

- Anh...thả họ...

Trầm Lăng gật đầu :

- Thả bốn người ấy và bảo họ ra khỏi nơi đây. Một lúc tôi sẽ trở lại.

Chu Thất Thất nhăn mặt :

- Sợ quá !

Trầm Lăng cười :

- Kim Vô Vọng bị điểm huyết rồi, sợ gì ? Đợi đó đi, một chút tôi sẽ trở lại ngay.

Nhìn theo bóng dáng Trầm Lăng, Chu Thất Thất chợt thấy rùng mình. Nàng nghe ón lạnh nơi xương sống.

Trở lại gian thạch thất hồi nãy, Trầm Lăng y theo lời Kim Vô Vọng đưa tay xoay viên đá, cánh cửa quả nhiên mở ra.

Một ngọn đèn lùn tim sắp tắt, dưới ánh sáng vàng vọt, thạch thất trống trơn không một bóng người !

Trầm Lăng giật mình trở mắt !

Chàng nhìn kỹ dấu bụi dưới đất, thấy có bốn chỗ sạch vừa có bốn người ngồi. Nhưng tại sao lại mất ?

Họ tự thoát ? Hay có người cứu ? Mà người cứu họ là ai ?

Trầm Lăng lật đật chạy tháo trở lại kêu lên :

- Chu Thất Thất, có gì không ?

Nhưng bốn bề vắng lặng. Chu Thất Thất, Hoa Nhị Tiên, Kim Vô Vọng, thấy đều mất hết !

Trầm Lăng tháo mồ hôi đứng lặng một hồi.

Thình lình, phía sau lưng chàng một giọng cười nổi lên ròn rợn :

- Trầm công tử, lâu quá, mạnh giỏi !

Vừa nghe giọng nói, Trầm Lăng bỗng nghe chán ngán.

Chàng nắm cứng đôi tay ngấm ngấm đối phó.

Chàng lấy giọng cười nho nhỏ :

- Chỉ mới hai ngày không gặp, mà Kim đại hiệp đã nói là lâu quá !

Tiếng cười sau lưng nói :

- Vì tôi lo lắng cho Trầm công tử cho nên dù hai ngày cũng cảm thấy là lâu !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Cảm ơn, Kim đại hiệp có lòng !

Và chàng vung đôi tay chụp ... nghe nhẹ bỗng !

Ngay lúc đó giọng cười lại nổi lên và ánh lửa rực tiếp theo.

Dưới ánh sáng lập loè, đối diện với Trầm Lăng đúng là Kim Bất Hoán, con người "Kiến Nghĩa Đồng Vi".

Một tay hắn ta cầm cây đuốc mới đốt, một tay cầm cây gậy trum lên chiếc áo choàng, vật mà chàng vừa chụp trúng.

Trầm Lăng khẽ gật gật đầu :

- May mà tôi nhẹ tay, nếu không đã rách áo rồi còn gì !

Kim Bất Hoán cũng cười :

- Chiếc áo của trầm công tử tặng ấy mà. Chà cũng khá là ấm đó !

Vừa nói hắn vừa choàng áo lên vai.

Trầm Lăng thấy lão này đã lấy của người, lại luôn luôn nói mát, nên chàng cười trả lại :

- Người ta thường nói : "Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, Hồng phẫn tặng giai nhân", còn đây là áo hồ câu, thứ áo của cáo già lâu năm này thì phải tặng người như Kim đại hiệp mới đúng là xứng chứ !

Kim Bất Hoán bị một miếng "nghet ngòi", lão ta xoay qua hướng khác :

- Chu cô nương mất tích, Trầm công tử không nóng ruột sao ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Chu cô nương đã có Từ thiếu hiệp lo lắng, thì tại hạ có gì mà phải vội !

Kim Bất Hoán cười lớn :

- Thật là thần cơ diệu toán ! Đúng ! Từ lão đệ của tôi vốn là kẻ đa tình, tất nhiên phải chu toàn cho Chu cô nương chứ !

Biết hẳn muốn chọc tức mình, Trầm Lăng cứ cười vui vẻ :

- À, mà sao Kim Bất Hoán lại đến đây ? Sao lại thông đường đi nước bước thế ?

Kim Bất Hoán vẫy vẫy tay :

- Trầm công tử đến đây, đến đây...

Trầm Lăng thông thả đi theo Kim Bất Hoán, qua một khúc quanh đến một gian thạch thất.

Nơi đây cửa mở sẵn và rõ ràng dưới ánh đèn sáng rực, Chu Thất Thất, Hoa Nhi Tiên, Kim Vô Vọng và Từ Nhược Ngu đang ở trong đó.

Kim Vô Vọng vẫn chưa được giải huyệt, Chu Thất Thất thì nghiến răng trợn mắt chửi Từ Nhược Ngu không còn một chỗ.

Vừa thấy Trầm Lăng nàng nín không chửi nữa và vụt khóc tức tưởi :

- Biểu đừng bỏ người ta lại mà...mà hổng chịu nghe...

Từ Nhược Ngu bị Chu Thất Thất chửi quá nên bét xết ra ngoài xa nhưng khi thấy Trầm Lăng, thì hẳn lật đật nhảy lại kê mũi gương sát vào cổ nàng.

Kim Bất Hoán đứng án giữa Trầm Lăng và Chu Thất Thất và đưa tay chỉ một cái ghế mời Trầm Lăng :

- Mời ngồi !

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Nếu Trầm công tử đây mà động đây, thì Từ lão đệ cũng động đây mũi kiếm vào cổ Chu cô nương nhé ! Việc tiếc ngọc thương hương, hãy để về sau !

Từ Nhược Ngu gật đầu :

- Biết rồi !

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Bây giờ trước nhất ta cũng nên chịu mà giải thích những điều Trầm công tử đang thắc mắc.

Và quay qua, hẳn ta cười hi hi và nói với Trầm Lăng:

- Trầm công tử, tôi biểu diễn vài món cho công tử xem trước nhé !

Hẳn ta nói dứt, vung tay phải giải khai "Vùng huyệt" cho Kim Vô Vọng, đồng thời điểm nhanh vào ngang lưng hẳn một chỉ.

Kim Vô Vọng ư ư mấy tiếng bật mình ngồi dậy.

Việc đầu tiên là hẳn lườm Trầm Lăng một cái và hẳn chột tái mặt liền theo, khi thấy Kim Bất Hoán hẳn thét lên một tiếng, dợm phóng mình lên, nhưng lại ngã ngay xuống rú lên !

Thì ra vừa rồi Kim Bất Hoán đã điểm vào "Chương Môn Đại Huyệt" nơi lưng của hắn.

"Chương Môn Đại Huyệt" là yếu huyệt hoạt động của gân, người bị điểm trúng thì phân nửa thân mình bên dưới hoàn toàn tê liệt và đau nhức như bị một bầy kiến run rút trong xương. Cho nên Kim Vô Vọng vừa cử động đã ngã ngay, đau đớn làm cho hắn chảy nước mắt.

Lúc thấy tình hình, Trầm Lăng hiểu ngay là hai người vốn có hiềm thù, nhưng thủ đoạn của Kim Bất Hoán hiện tại quả là ác độc.

---Vietkiem.com---